

LÆSERNE MENER

ENDELIG KOM VALGET

Peter Jørgensen, Nimbusparken 13, Frederiksberg
Endelig blev valget udskrevet. Glæden var navnlig stor hos journalisterne og de politiske kommentatorer, der gennem måneder har taget forskud på glæderne. Det er lige før, man kunne få den tanke, at valg er noget, vi holder for kommentariatets skyld. Lidt ligesom vi snart er nået dertil, at Folkemødet er noget, vi holder for kommunikationsbureauernes skyld. Nå, men det var bare en tanke.

INTEGRATIONSOPTIMISME

Claus Starbo, Upsalagade 7, København:

Var forleden på Mosaisk Vestre Begravelsesplads – nabo til Vestre Kirkegård i København – for at finde gravene for to morsomme mænd: Axel Henriques og Victor Borge.

Den første henrykkede med revytekster og viser og bidrag til de første næsten 50 årgange af 'Blæksprutten'. Alligevel siger samtiden, at han var gennemmusikalsk. I modsætning til den anden, der borgede for den gennemmusikalske humor. Tilsammen har de to mere end hundrede år. Ved et mærkeligt sammentræffing ligger de to i øvrigt med kun syv gravsteder imellem sig.

Det er tankevækkende at gå og læse gravstenene på begravespladsen. Et fåtal er på hebræisk, men ellers er de enten på dansk eller på dansk og hebræisk. For mig demonstrerer stedet i den grad succesfuld integration, så hvis man er træt af den ophidsede integrationsdebat, vil en vandring rundt på pladsen give ro i sjælen og fornyet optimisme.

TAK FOR HÅBET

Jørgen Stig Nørgård, Krusemyntegade 24, København:
Sjældent har jeg set en så præcis beskrivelse af vort samfunds største problem og vejen ud af det som den. Jakob Fritzbocher Christensen og Magnus Bjerrum Johansen præsenterer i Kroniken 24.5. Det drejer sig om det nødvendige opgør med selve vækstbegrebet. Kronikørerne er velfunderede og gennemskuer f.eks. forfriskende klart politikernes illusion om en grøn vækst som løsning, ligesom de indser øget lighed som 'et grundlæggende princip i det vækstfrie samfund'.
Det er yttringsfrihed, når

den er bedst. Tusinder af andre kan godt se det samme, men føler sig tvunget til at ytre det modsatte, bundet af snævre hensyn til karriere, misforståede samfundshensyn og en tro på, at markedet og 'systemet' bedre kan overskue det hele.

Mange tak til forfatterne og Politikens jury, der valgte Kroniken til publicering. Jeg håber, den kan blive obligatorisk læsning ikke blot på gymnasiernes, men langt videre. Som gammel debattør inden for området er jeg glad og imponeret over de unge forfatters ærlighed, fremsyn og overblik, og jeg kan helt slutte op om Kronikens substans.

SIKKE ET ARBEJDSMILJØ

Jytte Sølvér Sørensen, Lappen 16, Helsingør:

Den russiske boykot af de danske konventionelle svin kan i bedste fald betyde et farvel til et elendigt arbejdsmiljø/liv for landmændene og svineene.

Tænk, hvis vi fremover kunne slippe for de ubehagelige billeder, der jævnligt popper op i medierne.

Tænk, hvis vi fremover kunne få et land, hvor vi behandler alle dyr lige så godt som den øvrige befolkning.

Det kommer dog ikke til at ske uden om lovgivningen.

BAK OP OM FRANK

Svend Erling Hansen, Bakkegade 24, Hillerød:

Nu da Frank Jensen (FJ) er udsat for noget, der meget stærkt minder om mobning fra Ryanairs side, glæder vi os til, at byrødderne over hele landet bakker op omkring FJ. At Ryanair agerer på den måde, de gør, er bare endnu en grund til, at de ikke hører hjemme i Danmark og viser, at de overhovedet ikke har forstået folke- og arbejdsmentaliteten her i landet.

Det bliver spændende at se reaktionen fra andre byrådsmedlemmer, og om de kan sætte sig ud over det sædvanlige partifidder og støtte FJ og hans kamp for den danske model, der jo har gjort os til det rige land, vi er i dag, og ikke et land, hvor man skal have flere jobs for at kunne overleve. Byrødder i hele landet, forener eder.

HVEM ER EKSTREM?

Aage Møller, sognepræst, Dybdevej 30, Odense:
Har lige læst to artikler af Dennis Nørmark og Jakob Nielsen

i avisens debatsektion 23.5. om islamkritikeres ekstreme virkelighedsopfattelse af islam i dagens Danmark.

Desværre er Politikens skribenters opfattelse mere ekstrem, nemlig ekstremt naiv. Det er slet ikke kun utilpassede muslimske mænd, der skaber (sporadisk terror-) frygt. Frygten breder sig massivt i almentygt boligbyggeri, hvor muslimer og ikke-muslimer bor side om side. Via skolebørn på fortovet eller mødre i vaskekældrene, bla.

Men Politiken er jo en vare, der gerne vil sælges hos sine kunder, der stadig danser på 'Titanic'.

TIL FALS FOR MAGTEN

Lars Christensen, Christianehøj 97, Søborg:

21.5. anbefalede Bo Lidegaard i en leder de radikale at distancere sig fra nødvendighedens politik og stå fast på værdierne. 24. 5. skrev han bag på PS om kritikken mod finansministeren i Dong-sagen. Ministeren har afvist kritikken fra bla. Folketingets præsidium med argumenter, der netop kan koges ned til nødvendighedens politik.

Lidegaard iler Corydon til hjælp: Det hele drejer sig blot om politiske modstanderes forsøg på at hævde sig. For Folketinget kan ikke holde på en hemmelighed. Derfor dikterer nødvendigheden, at vi overlader magten uforstyrret til ministrene.

Lidegaards værdier er åbenbart kun til brug på forsiden. På bagsiden er han til fals for magten. Meget radikalt.

HJÆLP OS VENDELBOER

Ane Mette Andersen, H. Ibsensvej 8, Søby:

Jeg har boet i Aalborg, Aarhus og Odense, mødt mange dejlige danskere og har været glad for det! Men i Vendsyssel er jeg født. Her har jeg mine rødder. Her har jeg min kære familie. Her er mine børn vokset op. Det er mit hjem nu, og her har jeg hjemme.

Bevar min landsdel, den unikke natur, alle danskernes luft og drikkevand. Det er her, hvor masser af mennesker fra Danmark og mange andre lande holder ferie hvert år, netop fordi de kan se, hvor unik en natur vi har.

Håber hele Danmark er klar til at kæmpe side om side med os for at undgå totaluskalden og stoppe prøveboringerne efter skifer gas i Dybvad.

DAGENS CITAT

Yderområderne er i relativ tilbagegang, og der synes at være et politisk ønske om at bremse denne tilbagegang. Øget støtte til yderområderne, der fastholder befolkning og aktivitet i de områder, vil med stor sandsynlighed indebære lavere produktivitet og dermed lavere velstand i samfundet som helhed
Hans Jørgen Whitta-Jacobsen, overvismand. I Jyllands-Posten

Redelighed er det vigtigste hvis man vil vinde et valg

POLITIK

JACOB BIRKLER, LEKTOR, PH.D., FORMAND FOR DET ETISKE RÅD

KAN EN politiker vinde et valg ved at udvise redelighed?

Lad os granske spørgsmålet et øjeblik. Redelighed er oprigtighed og sandfærdighed eller respekt for sandheden. Det handler ikke om at sige det rigtige, men om at være og virke oprigtig. Der tilstræbes en overensstemmelse mellem motiv og handling, eller mellem det, man siger, og det, man gør. Man mener, hvad man siger, også hvis man tager fejl. Redelighed er derfor både tro, overbevisning og troskab mod det, man tror, indtil man eventuelt tror noget andet. I dag kan det omvendt virke sådan, at politikere skal sige det rigtige, hvilket ikke altid virker oprigtigt. Det rigtige beror på et regnestykke, en rådgivning eller strategi. Den oprigtige redelighed beror derimod på personens karakteregenskaber og knap så meget på rådgiverens redskaber. Kort sagt er redelighed en dyd, men kan sandt for dyden være svær at få øje på.

Redelighed er at være i god tro. Det modsatte er ond tro, hvor andre reduceres til et middel med fokus på egne mål. Redelighedens modsætning er derfor udtrykt som et 'går den, så går den'. Således er det uredeligt at bedrage køberen uden

Men i dag forsvarers hvide løgne såvel som ind i magtens centrum

der blevet fortalt så meget om tilvalg og fortiet så meget om fravalg. Men sandheden behøver ikke at være elskelig for at være sand. Sandheden er ilde hørt, siger man. Dog er det omvendt sådan, at det, som er ilde hørt, ofte ender med at være sandheden.

Men man skal ikke fortælle alt. Redelighed er ikke exhibitionisme. Redelighed forbyder kun løgn, men ikke tavshed, selv om der er nogle ting, det ikke er redeligt at tie om. Det vil være tosset at sige alt, hvad man tænker, men det, man siger, skal være det, man tænker. Redelighed er derfor en balance mellem rappenskraldens skrald og hemmelighedskræmmeri. Samtidig er redelighed mere end oprigtighed. Man er oprigtig, hvis man ikke lyver, men redelig, hvis man samtidig ikke lyver for sig selv. Men i dag forsvarers hvide løgne såvel som nødløgne helt ind i magtens centrum. Samtidig præsenteres politik stadig oftere som en nødvendighed og omstændighed, som

var det regnestykker, enhver kan regne ud.

Redelighed er muligvis et gammelt begreb, men stadig et opbyggeligt greb i den politiske debat. Et håndværk, der ikke handler om at være ansvarlig for borgerens lykke, men alene ansvarlig for samfundets indretning. På samme måde er lægen heller ikke ansvarlig for patientens lykke, men snarere for patientens helbred.

SOM ALLE dyder er redelighed det modsatte af narcissisme og egoisme. I god tro tilstræbes oprigtighed, sandfærdighed, sanddruelighed, frimodighed og autenticitet. At være i god tro er en tro, der hurtigt har effekt. Den styrer vores forhold til andre mennesker, hvor der tænkes mere på sandheden end den offentlige mening. Redelighed består i at være sin overbevisning tro i ord og handling og derfor alene sige, hvad man mener er sandt. Men politik uden begær efter magt er en illusorisk abstraktion. På den måde bliver etisk principrytteri latterligt, hvis det alene handler om gloriens stråleglans. Sandfærdighed vil aldrig kunne sikre retfærdighed. Men på vejen dertil vil redelighed være en dyd.

Politik er ikke bare et job eller en form for underholdning. Som en menneskelig fordring er politik også etik. Her er redelighed måske den vigtigste dyd – også hvis et valg skal vindes.

Mor-kroppen skal heller ikke hyldes

IDEALISERING

HELENE LILIENDAHL SØRENSEN, KANDIDATSTUDERENDE I ANTROPOLOGI, CAND.SCIENT.ANTH.

I KØLVANDET på debatten om far-kroppen opfordrede Per Brændgaard i sidste uge Politikens læsere til at huske også at hyldede mor-kroppen. I sit debatindlæg formår Brændgaard at idealisere endnu én form for kvindekrop og håne alle de andre. Dette er desværre et symptom på kropsidealen.

Mor-kroppen ser ikke ud på en bestemt måde, skriver Brændgaard i slutningen af sit indlæg. Alligevel fortæller han, at han foretrækker en kvindekrop, der har fedt på hofter, balder og bryster, og at han hverken finder den tynde eller muskuløse kvindekrop attraktiv.

Helt klichéagtigt bygger Brændgaard således sin argumentation op omkring, hvad mænd synes er lækkert ved en kvindekrop, og får dermed også idealiseret én

bestemt slags krop. Brændgaards budskab drukner i hans 'implicite' hånd mod den tynde og muskuløse kvindekrop og hans hyldelse til den post-gravide mor-krop. Så lad os nu droppe at hyldede bestemte slags kroppe og i stedet tale om, hvad der er galt med alle former for kropsidealer.

ET IDEAL er en forestilling om det fuldkomne og fejlfrie, man opstiller som mål. Det betyder, at når man i medierne bliver ved med at tale om kropsidealer, er der 100 procent risiko for, at ingen vil komme i mål, for alle ved, at ingen er perfekte. Når det kommer til kroppen, er vi derfor alle tabere.

Gennem de sidste hundrede år har der i Vesten været skiftende kropsidealer for kvinder, der som et pendul enten har peget på den tynde eller kurvede krop. I takt med denne udvikling bliver der opfundet flere og flere hjælpere til at opnå disse idealer: aerobicbånd i tyndhedstidene og silikonebryster i kurveteiderne.

Kroppen er blevet et projekt, der evigt skal arbejdes på, et arbejde, der kræver dedikation og selvdisciplin. Et arbejde ved siden af arbejdet – et arbejde ved siden af livet, der skal leves.

MAN SKULLE tro, at vi efterhånden har lært, at ikke alle er ens, og det bliver vi aldrig. Vi har heller ikke samme smag og seksuelle præferencer, så lad dog kroppen være det, som den er født til at være – nemlig et dejligt hus, som den enkelte kan leve sit liv i.

Hvis vi endnu en gang reproducerer klicheen om at bytte det tynde ud med det kurvede kropsideal, er der igen kvinder, der står tilbage med en følelse af utilstræklighed. Og de, der står idealt nærmere, vil stadig skulle arbejde på at komme det nærmere og nærmere og nærmere.

Kort sagt vil det klæde debatten, hvis man droppede at tale om idealer og i stedet om kropsmangfoldighed. Så vender vi en evig lose-lose-situation til en win-win-situation for alle.

KRONIKEN
28. maj 2015

Alle vil tale om sig selv, ingen vil lytte

KATRINE MARIE GULDAGER

Hvad nu, hvis der faktisk er en litterær bermudatrekant af privathed, selv-scenesættelse og offerroller, som en gruppe kvinder ser ud til at falde i? Må man så ikke sige det? Fordi de er kvinder? Fordi det er politisk ukorrekt?

Katrine Marie Guldager er forfatter og udgiver disse år 'Køgekroniken', i hvilken bind 5 netop er udkommet.

METTE HØEG satte debatten i gang. Siden skrev

CECILIE LIND en kronik her i avisen. Kronikøren hæfter sig også ved kommentaren af CHRISTINA HAGEN. Foto: Miriam Dalsgaard/Mik Eskestad

DEBATTEN I kølvandet på Mette Høegs essay 'Dansk litteratur lider under kvindelige forfatteres dominans', bragt på forsiden af Weekendavisen for nogle uger siden, rummer så mange omdrejningspunkter, at det kan være svært at overskue. Her er i hvert fald nogle af dem, som jeg ser det, i nummeret form.

lig, Cecilia Lind. Du har ret til alle dine følelser. Spørgsmålet er, i hvilket omfang dine følelser angår offentligheden. Spørgsmålet er, om dine private følelser i sig selv skaber gode argumenter eller stor litteratur. Og det gør de naturligvis ikke.

2: ER DET private politisk?

I offentligheden synes jeg, at hele dette gamle feministiske slogan om, at det private er politisk, er totalt udtjent. Jo, engang var det nødvendigt at trække privatlivet helt ind på offentlighedens arena, fordi kvinders sandhed ikke havde adgang til det mandligt dominerede of-

fentlige rum. Og måske vil vi igen en dag stå i den situation, at vi må tillade det private at være politisk.

Indtil da synes jeg, at det er trættende, at offentligheden i så høj grad skal oversvømmes af folks privatliv, hvad folk føler hele tiden. Hvad enten det er mænd eller kvinder. I offentligheden synes man. I offentligheden bruger man argumenter. Hovedet! Eller bare man gjorde.

Jeg ved snart ikke, hvor ofte man slår op i en avis i håbet om at finde saglig offentlig debat om samfundsrelevante emner, og så finder man i stedet betroelser om, hvilke kendisser der intimerberer sig, hvem der engang har haft et stofmis-

brug, og hvem der kom ud på den anden side af skilsmisken.

Så tak til feministerne, men farvel til alle følelserne. Problemet er, at det gør os alle sammen dummere, end vi egentlig er. Hvad enten det kommer fra mænd eller kvinder.

3: I KØLVANDET på Mette Høegs kritik, kunne man med rette spørge, om ikke selvoptagetheden hos danske forfattere bare afspejler en general selvoptagethed i samfundet. Alle vil tale om sig selv, ingen vil lytte.

Det er næsten, som om vi misbruger offentligheden som vores mor og far eller

som psykolog. Du skal ikke bare forstå mig, du skal forstå hele mig! Du skal anerkende mine følelser, alle mine følelser!

For mig at se er dette misbrug af hinandens opmærksomhed forbundet med den narcissistiske social karakter, med det facebookafhængige me, me, me-individ, der kun har sit indre følelsesliv som pejlemærke i denne verden og ikke kan hverken 1) blive inde i sin krop eller 2) holde sin kæft. Personligt kan jeg også have mine problemer.

4: HAR METTE HØEG så ret i at navngive kvindelige forfattere fra forfattermiljøet, som er mere selvoptagede end flertallet?